

[Margrete Auken]

Jeg synes, vi har en chance for at gå ind nu på et sted, hvor der kommer indtægter, der ikke i forvejen er disponeret over, og gå i gang, gøre det her. De indvendinger, der har været imod det, ud over lille-Danmark-syndromet, er ikke dokumenteret. Endelig kunne man sige til alle, der er kommet med disse indvendinger om, at det nok er for svært, det kan man nok ikke: ja men har I bedre forslag ud over al jammeren med, at det også er for galt, at der ikke er nogen, der gør noget ved noget som helst, og hvordan kommer vi dog videre osv. osv.? Vi mangler i den grad andre konstruktive bud, vi har ikke sagt, dette var det eneste. Der har været forslag fremme, som vi har grebet, også forslag, der kommer fra internationalt hold, om, at man indfører dette automatiske princip, og at man knytter det til noget, som i hvert fald har den retfærdighed i sig, at de, der har råstoffer, de, der har et klart forspring fremfor andre, skal betale. Ja men har I bedre forslag? Det er faktisk det første umiddelbart konstruktive forslag ud over at holde moraliserende taler til hinanden om, at nu må vi også se at få gjort noget ved det, og nu må vi også se at komme højere op. Jeg synes, det er uhyggeligt, at det ikke bliver gjort klarere, hvor slem situationen er, på en måde, som går ud over jammerstadiet og derhen, hvor man siger: ja men lad os så stikke hovederne sammen og finde ud af, hvad vi kan gøre i en fart.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at selv om Danmark ikke foregår andre lande med et godt eksempel derved, at de andre ikke følger med, nå ja, så får u-landene da de penge, vi giver dem, og det er de dog bedre hjulpet med end med ingen penge.

Riishøj (SF):

Den debat, vi her har haft, overrasker nok ikke, men den kan jo godt chokere. Det, der chokerer, er naturligvis den velkendte prioritering, vi foretager i det samfund, vi lever i. Når F-16 fly fordyres med flere hundrede millioner kroner, så ryger den bevilling lynhurtigt gennem finansudvalget. Når der skal indføres sanktioner over for bestemte lande – i øjeblikket f.eks. Sovjetunionen – så ryger det meget hurtigt igennem. Det koster også Danmark penge. Men når 1,6 mia mennesker lider større og større nød, så er der alle mulige forbehold. Det er denne prioritering, vi er

vant til, men som virker chokerende, hver gang vi møder den. Det er noget principielt i denne diskussion.

Det andet principielle, som har været rejst, er diskussionen om den fælles arv. Det er igen en definition. Vi har jo talt meget om Mellemøstens olie, og vi har vænnet os til, at det er vores fællesarv. Hvis den trues, bliver vi chokerede, og vi opretter endda ekspeditionskorps, der skal trænge ind i de lande og sørge for, at den olie kommer til veje. USA har vedtaget en doktrin, Carterdoktrinen, der viser, at hvis den olie trues, så skal vi endda føre en verdenskrig for at beholde den. Men når vor egen fællesarv, den olie, der befinder sig i Danmark, på en eller anden måde trues, når der sættes spørgsmålstejn ved den, så kommer igen alle forbeholdene.

Vi har snakket lidt om noget med verdensøkonomien, og der lyder jo smukke ord om, at den økonomi ser slem ud, og det gør den så sandelig: u-landenes gældsbyrde har i dag passeret 500 mia dollars. Det er mange penge. Vi snakker meget om Polens gæld og Sovjetunionens gæld osv., men samlet har COMECON-landene dog kun 100 mia dollars i gæld. Dem snakker vi betydelig mere om, men det er selvfølgelig også en belastning for verdensøkonomien. Vi har en blok af OPEC-lande, som vi har været meget vrede på, og som en overgang samlede store ressourcer. De lande er nu ved at optage lån på verdensmarkedet og i den internationale bankverden. De lande er ikke så rige mere, og i virkeligheden truer de måske i-landene mere ved, at de ikke har råd til at købe i i-landene, end omvendt.

Vi har en gruppe af nyindustrialiserede lande, som mange herhjemme er glade for. Det er sådan nogle lande som Sydkorea og Brasilien, som kan opvise en flot økonomisk vækst, men med en udviklingsmodel, der både er ressourcekrævende og virkelig brutal over for de befolkninger, som rammes af den. Den er vi heller ikke tilhængere af.

Og så har vi en gruppe af energifattige u-lande, de 1,6 mia mennesker, jeg talte om før, og det er den gruppe, som ikke har våbenressourcer, ikke har teknologiske ressourcer, og den har altså heller ikke råstofressourcer. Det er den sidste gruppe, dette forslag sigter imod. Hvis det her var en forespørgselsdebat, så skulle den egentlig munde ud i en dagsorden, der gik ud på, at regerin-